

JANETTE OKE
LAUREL OKE LOGAN

Încredere
și
amăgire

Seria Întoarcere în Vestul canadian, vol. 2

Traducere de Mihaela Tocuț-Addy

Personaje

Familia Thatcher

Beth – Elizabeth Thatcher

Mama – Priscilla Thatcher

Tata – William Thatcher

Julie – sora lui Beth, cu patru ani mai mică

Margret Bryce – sora căsătorită a lui Beth, cu doi ani mai mare

John Bryce – soțul lui Margret

JW Bryce – copilășul lui Margret, nepoțelul lui Beth

Familia Montclair

Charles Montclair – partenerul de afaceri al tatei și prieten de familie

Edith Montclair – mama lui Edward și cea mai apropiată prietenă a mamei

Edward Montclair – prieten din copilărie și potențial pretendent al lui Beth

Victoria Montclair – sora adolescentă a lui Edward

Alții

Jarrick „Jack” Thornton – simpatia lui Beth din *Sub semnul curajului*

Emma – servitoarea familiei Thatcher

Domnișoara Lucille Bernard – bona lui JW

Lise – servitoarea familiei Montclair

Monsieur Emile Laurent – ghid francez, prieten de-ai tatei

Penny, Jannis și Nick – cunoștințe de pe vas

Capitolul 1

Beth apucă petala catifelată și o separă cu delicatețe de trandafirul încă parfumat. *Ce păcat! Mi-aș fi dorit să pot păstra întregul buchet.* După ce își petrecuse mai toată călătoria imaginându-și scena reîntâlnirii cu familia sa în gara din Toronto, aceasta i se părea însă cea mai bună soluție. Dacă ar fi să coboare din tren cu un braț de trandafiri cu tijă lungă, pe jumătate ofiliți, mama ar suspecta imediat că, pe parcursul anului petrecut ca învățătoare în Coal Valley, se întâmplaseră mult mai multe decât îi dezvăluise ea până acum. Iar asta ar duce la un șuvoi de supoziții și întrebări la care Beth nu era pregătită să răspundă. Conchisese așadar că nu se găsea o modalitate mai potrivită de a ascunde cadoul de rămas-bun primit de la Jarrick – continuând să se bucure în taină de el.

Cu un oftat, desprinse încă o petală vinurie și o așeză cu grijă alături de celelalte în batista albă din poală. Știa, desigur, că nu era nevoie să le culeagă pe toate, dar nu o lăsa inima să arunce nici cea mai infimă și strâns răsucită petală. Își duse batista de dantelă, cu încântătoarea ei esență, la nări și inspiră adânc..., amintindu-și.

Îl revăzu cu ochii minții pe Jarrick în gara din Lethbridge, atingându-și buzunarul unde avea adresa și numărul ei de telefon din Toronto. Înalt și lat în umeri, cu părul arămiu căpătând reflexe blonde sub razele soarelui, mustața îngrijită acoperind un zâmbet ce conținea și tristețea despărțirii. Gândul că în curând avea să primească o primă scrisoare de la el, ba poate chiar să-i audă vocea la celălalt capăt al firului, o făcu să se îmbujoreze.

Dă, Doamne, să mă pot întoarce la toamnă în vest. Să primesc cât de repede invitația de a preda și în următorul an la școala din Coal Valley...

Apropiindu-se de gara din Toronto, trenul încetini și Beth aruncă o privire pe fereastra compartimentului. Înnodă colțurile batistei și își așează legăturica înmiresmată în poșetă. Apoi desfăcu repede din jurul tijelor de trandafiri o a doua batistă, umezită în mod repetat pe parcursul călătoriei pentru a păstra prospețimea florilor. Clăți și stoarse batista în lavoarul cușetei, după care o piti într-un colț al valizei. Inima începu să-i bubuie în piept când trenul șuieră și desluși gara în depărtare. Aruncând o ultimă privire, încărcată de nostalgie, către tulpinile golașe rămase în cutie, Beth își luă valiza și îl urmă pe hamal, care îi ducea alte două geamantane, de-a lungul culoarului îngust.

Croindu-și anevoios cale printre ceilalți pasageri, coborî treptele supradimensionate și călcă în sfârșit pe pavajul ferm al peronului. Deși așteptase cu nerăbdare momentul acesta, se simțea sleită de puteri. *Nu mai vreau să pun piciorul într-un tren măcar câteva luni de acum încolo, oftă Beth în sinea ei. E minunat să fiu din nou acasă. Dar de ce este atât de obositor să călătorești – chiar dacă îți petreci mare parte din călătorie șezând?*

Privi în jur, scrutând gara în căutarea hamalului. Totuși, primul pe care îl văzu fu tatăl ei, fluturându-și brațul deasupra mulțimii.

Primul glas pe care îl auzi fu însă cel al lui Julie.

— Bethie! Suntem aici!

Beth chicoti văzând cum capul surorii sale mai mici se ițește intermitent peste celelalte. Își croi hotărâtă drum prin puhoiul de călători, până în mijlocul familiei sale.

— Of, bine ai venit acasă, draga noastră!

Un amalgam de brațe se strânsură în jurul ei, însoțite de râsete și de salutări entuziasmte. Într-un sfârșit, Beth reuși să spună și ea o vorbă.

— Doamne, cât mă bucur să vă revăd! Nici nu am cuvinte să vă spun cât...

— *Abia* am așteptat să te întorci acasă, o întrerupse grăbită mama ei, atingându-i fața cu mâna înmănușată. Arăți bine. Dar ia spune-mi, Beth, cum te simți? Pari mai slabă. Ai mâncat ceva acolo?

Mama făcu un pas în spate și își cercetă îngrijorată fiica mijlocie, care era îmbrăcată cu același compleu de călătorie pe care îl purtase și anul trecut, la plecarea din Toronto.

— Sunt cât se poate de bine, mamă. Pe cuvânt.

Julie se apropie de ea și o strânse exaltată de braț.

— Avem atâtea să-ți spunem, Bethie! Așteaptă până vei auzi! E de-a dreptul fabulos, adăugă mezina, cu ochii sclipind de încântare.

Mama țâțâi din buze și o împinse la o parte.

— Toate la timpul lor, Julie. Toate la timpul lor. Până una, alta, adăugă ea iute, întorcându-și privirea spre Beth, ia valiza surorii tale.

Tonul mamei i se păru oarecum straniu, dar, între timp, Julie îi și înșfăcase valiza și Beth se trezi înfășurată în îmbrățișarea prelungă și caldă a tatei.

Vorbind cu toții odată, luară celelalte geamantane de la hamal, tata îl plăti pentru serviciile sale și întreaga familie porni voioasă spre ieșire. Conform spuselor impieगतului, cuferele lui Beth din vagonul de bagaje aveau să fie livrate și ele la vremea convenită.

Urcară cu toții în Rolls-Royce-ul tatei și acesta îi făcu semn șoferului. Beth privi pe fereastră șirurile lungi de autovehicule ce împânzeau bine-cunoscutele drumuri pavate ale orașului: îndeosebi roadstere (Automobile sport cu câte două locuri, n.tr.) mici și zgomotoase și camioane de marfă, printre care se întrezărea în răstimpuri și câte o decapotabilă de lux, modernă și elegantă – toate virând haotic ca să evite ba tramvaiul ce venea din direcție opusă, ba vreun pieton temerar. *Ce diferență față de Coal Valley!* se minună Beth în sinea ei. *Mai că uitasem cum e...*

Într-un târziu, lăsând în urmă centrul urbei, rulară printr-un cartier rezidențial pe sub bolta copacilor și se opriră pe aleea circulară, pavată cu cărămidă, din fața casei sale părintești. Beth

trase satisfăcută aer în piept și le lăsă pe mama și pe sora ei să coboare primele din mașină, Julie chicotind și mama zorind-o cu obișnuitele admonestări. Beth fu fericită să constate că toate erau așa cum le lăsase cu zece luni în urmă. Își înălță ochii spre fațada clădirii de piatră pe trei niveluri, construite în stilul conacelor englezești. *Pare mult mai mare decât mi-o aminteam*, remarcă ea când se dădu jos din automobil.

Chiar în momentul acela, în ușa deschisă a casei se iviră Margret împreună cu soțul ei, John. Beth urcă în goană treptele și li se năpusti în brațe. Peste doar câteva clipe, scruta deja cu privirea dincolo de ei. Cu un surâs știutor, Margret îi atinse brațul și arătă spre intrarea largă a salonului. Beth își duse uimită mâna la gură văzând micuța siluetă cu piciorușe durdulii ce se îndepărta în graba mare. *Scumpul meu JW!*

— Vai, Margret, cât a crescut!

Un amestec de bucurie și tristețe îi umplu ochii de lacrimi. Ștergându-le repede, Beth alergă după mult-iubitul său nepoțel și încercă să îl ridice în brațe.

Însă copilașul se zbătu și se smulse din mâinile ei, refugiindu-se după picioarele tatălui său. *Nu își mai aduce aminte de mine!* Descoperirea o lovi cu puterea unui vânt rece din Munții Stâncoși. Margret o cuprinse cu brațul, râzând încetișor.

— Ai puțină răbdare – odată ce se va obișnui cu tine, n-ai să mai poți scăpa de el.

Beth zâmbi, continuând să sufere în sinea ei, apoi realizează încă un adevăr zguduitor. *Așa cum el nu mă mai cunoaște, nu îl mai cunosc nici eu.*

— E tare nostim, continuă Margret. Ai să vezi. L-am învățat chiar și să zică „tușica Beth” – chit că, atunci când o spune el, sună mai degrabă a „tica Bet”.

— A început și să vorbească?

— Da, tot mai mult pe zi ce trece, pare-se! Este un copil precoce. Sau, mă rog, adăugă Margret, râzând domol, așa credem noi.

Julie se strecurase în spatele lui JW, și micuțul, în vârstă de aproape doi ani, chicoti când o văzu.

— Și spui tica Bet la fel de frumos cum spui tica Duli, nu-i așa, voinicelule? făcu Julie, gâdilându-l.

Băiețelul o țășni chițăind pe hol, cu mătușica după el.

Margret o strânse ușor pe Beth de mijloc și o conduse în sufragerie, unde era deja întinsă masa pentru servirea prânzului.

— Vrem să ne spui de-a fir a păr cum ți-a fost viața în vest, Beth. Mama mi-a dat să citesc mai toate scrisorile de la tine, dar sunt sigură că sunt mult mai multe de povestit.

Mai multe decât ai crede, soră dragă, își zise Beth în sinea ei, cu gândul la petalele de trandafir ascunse în poșetă. *Mai multe decât ai crede.*

Beth deschise încet ochii și își roti buimacă privirea prin dormitorul cândva bine cunoscut. I se părea straniu să se trezească din somn cu brațele peste pături și nu îndesate strașnic dedesubt, cum era obișnuită din pricina nopților friguroase din Coal Valley și a încălzirii cu lemne din casa coanei Molly. Își aminti cum i se afundaseră picioarele în covorul gros aseară, în drum spre spațioasa și îmbietoarea sală de baie. Iar baia lungă savurată în cada imensă fusese absolut încântătoare – contrastând frapant cu vana de fier de lângă bucătăria lui Molly, care trebuia umplută manual cu apă încălzită pe sobă.

Tentativa ei de reacomodare fu însă întreruptă de o bătaie scurtă, după care ușa se deschise, dezvăluind chipul radios al lui Julie.

— Deșteptarea, somnoriță!

Beth nu putu să nu râdă.

— Haide, micul dejun este pregătit și ți-au sosit cuferele, adăugă sora ei, trăgând-o în capul oaselor și dându-i ghes să se grăbească, după care, la fel de iute cum apăruse, se făcu nevăzută.

Beth se îmbracă și li se alătură celorlalți la parter. Nu mai era nicidecum obișnuită să vadă cum vasele de pe bufet sunt reumplute discret de către o servitoare în vreme ce membrii familiei mănâncă și sporovăiesc veseli în jurul mesei. Din fericire, o lăsară

cu toții să mănânce și să își bea ceaiul fără a o bombarda cu prea multe întrebări.

În urma micului dejun, după ce bagajele îi fură duse sus în cameră, mama insistă să o ajute la despachetat. Margret li se alătură și luă loc în fotoliul de lângă fereastră, în vreme ce Julie se învârtea printre cufere, trăgând cu ochiul, scotocind și comentând despre toate câte îi atrăgeau atenția. De organizarea lucrurilor scoase din bagaje se ocupau Beth și mama, împreună cu servitoarea lor, Emma. *Lui Molly nu i-ar veni a crede că e nevoie de atâtea persoane pentru o asemenea treabă.*

— Dumnezeule mare! Asta ce se vrea a fi? exclamă alarmată mama, ridicând o bluză simplă de stambă.

Beth îi luă bluza din mâini și o puse înapoi în cufăr, alături de restul hainelor ei mai modeste, grăbindu-se să explice:

— Este ceea ce purtam la școală. Am cerut să mi se coase în mod special asemenea articole. În felul acesta, elevilor le-a fost mult mai ușor să se apropie de mine.

Conștientă de tonul defensiv pe care o spusese, încercă să afișeze un zâmbet degajat.

Până și ideea în sine părea s-o fi lăsat pe mamă-sa fără grai. Aceasta mai scoase câteva fuste și cămași similare din cufăr și le ridică rând pe rând, întorcându-se descumpănită întâi spre Margret, apoi spre Julie.

Margret nu spuse decât:

— A fost foarte frumos din partea ta, Beth, să îi faci să se simtă în largul lor. Nu-i de mirare că ai avut rezultate atât de bune ca dascăl.

Julie râse zglobiu.

— Stai liniștită, mamă. Cu ocazia vizitei mele, am constatat că vestimentația ei era potrivită locului. Dar Bethie, se grăbi ea să schimbe subiectul – fapt pentru care Beth îi fu preț de o clipă recunoscătoare – nu ne-ai povestit chiar *totul* despre aventurile tale. Nu mai există nimic – *nimeni altcineva* – de care ar trebui să avem cunoștință?

Beth o săgetă discret cu o privire încruntată, apoi răspunse cu dezinvoltură:

— Nu, cred că v-am relatat cât se poate de amănunțit totul. După discuțiile purtate aseară la cină și astăzi, la micul dejun, sunt sigură că ați aflat tot ce trebuie să știți în momentul de față.

Julie se lipi de cuffăr și îi șopti la ureche:

— Mincinoaso!

În urma scurtei vizite făcute în Coal Valley, mezina deținea un avantaj față de restul familiei. Știa de Jarrick – îl cunoscuse. Nu putea prevedea ce ar mai îndrăzni să zică Julie. Beth răsuflă ușurată când o văzu retrăgându-se spre comodă cu o perie și o cutie de agrafe.

Sora ei mai mică nu își încheiase însă mica șaradă. Înainte ca mama să îi poată cere explicații cu privire la curiosul ei comentariu, Julie își continuă tachinarea:

— Fie cum zici tu, Bethie.

Ridicând din umăr, declară apoi teatral, cu semeție:

— Pare-se că eu sunt singura dintre noi dornică să afle întregul adevăr.

De astă dată, mama fu cea care se încruntă.

— Am să aștept momentul potrivit pentru a aprofunda discuția...

Deși se uita la Julie, cuvintele ei erau în mod evident adresate tuturor.

— Bine, dar de secretul *nostru* putem vorbi acum? insistă mezina, aplecându-se spre ea.

Beth închise capacul cuffărului și le privi întrebătoare.

— Îmi spune și mie ceva ce se petrece?

Oftând, mama încuviință aproape imperceptibil din cap și, cu un chiot de bucurie, Julie exclamă:

— Nu te grăbi să-ți pui cuferele la păstrare, soră dragă. O să ai nevoie de ele!

Mama o expedie pe Emma cu un gest al mâinii și îi făcu semn lui Beth să ia loc lângă ea pe pat. Beth simți că i se strânge inima. *Asta ce-o mai vrea să însemne?...*

— După cum știi, ne-am dorit de ani de zile să călătorim, dar, cum tatăl vostru petrece atâta timp plecat în interes de afaceri, n-am putut s-o facem. Acum însă a fost de acord că sunteți toate suficient de mature ca să putem călători singure. Am aranjat așa-dar o croazieră pentru a vizita câteva dintre marile orașe și alte puncte de atracție aflate de-a lungul fluviului Sf. Laurențiu și pe coasta de est a Canadei și a Statelor Unite.

Margret aproba zâmbitoare din cap. Mama se grăbi să continue:

— Spre deosebire de navele greoaie și incomode de altădată, vasele moderne sunt elegante și dotate cu tot confortul. Au chiar și piscine interioare, dacă îți vine să crezi. Mulți dintre prietenii noștri consideră că o croazieră este un mod excelent de a călători.

— Îți poți imagina, Bethie? sări Julie entuziasmată. Vom vizita New York-ul!

Cu inima bubuindu-i în piept, Beth înghiți cu noduri.

— Și când veți... pe când e programată plecarea?

Se lăsă o tăcere incomodă. Celelalte trei schimbă o privire, apoi se întoarseră iar către ea.

— Planul este, începu mamă-sa cu vocea tărăgănată, să pornim – toate – spre orașul Québec luna următoare. Vezi tu, am convenit să călătorim împreună cu doamna Montclair și fiica ei, Victoria. Plănuim de săptămâni întregi vilegiatura aceasta.

Glasul îi suna tot mai hotărât de la o vorbă la alta.

Beth își studie mâinile, evitând privirile fixate asupra ei.

Așteaptă tustrele un răspuns. Se așteaptă să mă vadă entuziasmată. Să spun da. Bănuia însă că, dacă ar spune ceva imediat, le-ar dezmăgi pe toate trei.

— Abia m-am întors acasă, mamă, începu ea, înghițind din nou în sec. Credeam că... Abia așteptasem să...

Le cercetă chipurile, sforțându-se să formuleze răspunsul potrivit.

— Trebuie să mă mai gândesc.

Făcu încă o pauză.

— Voi avea negreșit nevoie de puțin timp de gândire.

Instantaneu, tot entuziasmul se evaporă. Margret se ridică și, bătându-i ușor brațul, se strecură pe ușă afară, urmată rapid de Julie. Mama se îndepărtă ultima. În prag se opri, șovăielnică.

— Trepidaserăm de nerăbdare să îți dăm vestea, Beth. Mai ales Julie. Mă întristează că nu..., spuse oftând. Răspunsul tău a fost unul neașteptat având în vedere cât de mult ți-ai dorit întotdeauna să călătorești. Nu m-am îndoit nicio clipă că vei fi de acord, zise clătînând din cap. Și nu știu unde ai să stai și ce ai să faci, dacă nu vii cu noi. Tata are să fie și el plecat, iar casa va fi practic pustie. Te rog să te gândești bine, draga mea. Ți-am dus cumplit dorul în toate aceste luni. Nimic n-a mai fost la fel fără tine. Și nu cred că inima mea ar putea suporta încă o despărțire, adăugă ea, pășind afară pe hol.

Beth își coborî privirea spre cuferele parțial golite și, refuzând să dea frâu liber lacrimilor, continuă să despacheteze cu mâinile tremurânde – și inima grea.

— Tată, ai timp să faci o plimbare cu mine? întrebă Beth cu un surâs tremurat, privindu-l din pragul biroului.

Tata lăsa jos cartea pe care o citea și încuviință din cap.

— Desigur, scumpa mea.

Se sculă și își puse jacheta, după care o urmă afară.

Era o seară de iunie neobișnuit de răcoroasă. Înfășurându-și șalul în jurul umerilor, Beth coborî treptele late împreună cu tatăl ei și își cumpăni opțiunile. Aleea din fața casei, deși lungă, nu era potrivită, așa că o coti în schimb spre peluza vastă, spunându-și că vor trebui probabil s-o înconjoare măcar o dată, sau chiar de două ori, ca să poată exprima tot ce avea în inimă și în minte.

Tata i se alătură, comentând amuzat:

— Mă îndoiesc că pantofii ăștia au mai călcat vreodată pe iarbă.

Beth se opri și își coborî ochii spre eleganții lui pantofi de piele, cusuți manual. Cum ea își făcuse un obicei din a ieși să se plimbe ori de câte ori simțea nevoia să-și pună gândurile în

ordine, nu se gândise la aspectul acesta. Tata o luă însă senin de braț și porniră mai departe.

— Nu că m-ar deranja câtuși de puțin! o liniști el, râzând domol. Doar că până acum pur și simplu nu mi-a trecut nicio dată prin cap să mă plimb prin grădină, făcu el ochii mari, mimând îngrijorarea. Oi fi devenit și eu unul dintre snobii aceia înfiorători?

În ciuda tristeții pe care o încerca, o pufni râsul.

— Tu, snob? Niciodată.

Se lăsă o tăcere plăcută, vreme în care Beth își adună gândurile. Traversară gazonul până la șirul lung de liliac ce separa grădina de stradă. Mai multe buchete mari de flori fanate persistau încă pe ramuri, emanând puternicul parfum pe care Beth îl iubise dintotdeauna. Inspiră adânc, apoi se întoarse spre tatăl ei și șopti:

— Nu sunt sigură că vreau să mă duc.

— Știu. Mi-a zis mama ta.

Beth își întoarse o clipă privirea, strângând din buze.

— Ce altceva ți-a mai spus?

— Asta nu are nicio importanță în momentul de față.

Se duseră mai departe, oprindu-se o vreme în fața unor stânjenei cu flori mari, violet.

— Abia am ajuns acasă! exclamă Beth, clătinând din cap. Nu pot exprima în cuvinte cât de minunat este să fiu din nou aici. Nici n-am apucat bine să-mi desfac bagajele! adăugă ea exasperată, cu un chicot ce ar fi putut trece lesne drept suspin.

— Am înțeles, zise tata cu vocea tărăgănată, luând-o blajin de braț. Ai fi privit altfel lucrurile, dacă ai fi avut la dispoziție o săptămână sau două până la plecare?

— Nu știu, răspunse Beth oftând. Nu cred.

— Ce anume te îngrijorează în privința acestei mici escapade? La inițiativa ei, porniră mai departe.

— Ei bine, recunosc Beth, în primul rând, îmi fac griji că, dacă voi primi o scrisoare prin care să fiu invitată să predau din

nou, în lipsa unui răspuns prompt din partea mea, s-ar putea să angajeze un alt dascăl.

— Crezi, așadar, că această călătorie ți-ar putea periclita șansa de a reveni ca învățătoare în Coal Valley?

— Da.

— Hm. Pare-se că, în caz că ți s-ar oferi postul, ești hotărâtă să îl accepți?

Beth își înalță privirea spre el și răspunse cu glasul șoptit:

— Da, tată. Iubesc locul acela.

O dără de tristețe alunecă peste chipul părintelui ei și Beth întoarse capul. El nu spuse nimic și își continuă tăcuți plimbaria, Beth luptându-se cu gândurile contradictorii care i se învâlmășeau în minte.

— Corespondența ne poate fi transmisă oriunde ne-am afla? Întrebă ea într-un târziu.

— Da, acesta ar fi un lucru relativ simplu de aranjat.

— Și scrisorile ne-ar parveni ori de câte ori am acosta într-un port?

— Așa se întâmplă de regulă atunci când călătoresc eu. Mai ții minte câte scrisori mi-ai scris de-a lungul anilor? Iar eu le-am primit pe toate, de la prima până la ultima.

Tatăl ei făcu o pauză, apoi adăugă:

— Nu pot garanta că nu vor exista întârzieri. Dar să nu uităm că există mereu opțiunea trimiterii unei telegrame. În plus, îl putem ruga pe Jacob să deschidă orice scrisoare care îți este adresată și pare a fi din partea inspectoratului școlar, și să îți telegrafieze vestea pe vas.

Gândul aprinse un licăr de speranță.

— Asta ar fi de mare ajutor.

— S-ar putea să îți placă această croazieră. La asta te-ai gândit?

Beth simți că i se înmoaie inima.

— Tu unde ai să fii, tată? De ce nu ni te alături?

— A, da, ei bine... eu am să fiu în America de Sud. Eu și domnul Montclair am stabilit câteva contacte noi acolo care necesită atenție imediată. Odată ajunși, s-ar putea chiar să închiriem un

aeroplan ca să vizităm producătorii locali. Cine ar fi crezut că într-o bună zi am s-ajung să *zbor* ca păsările cerului?

Își desfăcu brațele aidoma unor aripi și îi făcu mucalit cu ochiul.

Beth nu își putu înfrâna nici de astă dată râsul. Ajunseseră la șirurile ordonate de pomi fructiferi din spatele grădinii. Unii mai erau încă înfloriți. Tata culese o floare și i-o puse în păr, după care adăugă pe un ton serios:

— După atâția ani de criză, economia începe să se redreseze și probabil că va deveni mai înfloritoare ca niciodată. Și chiar dacă, spre deosebire de cei ce renunță la orice prudență, eu mai am rezervele mele, consider că trebuie să ne extindem în mod susținut afacerea – să batem fierul cât e cald, cum s-ar spune, zise oprindu-se, gânditor. Mi-a *plăcut* întotdeauna să călătoresc, Beth, și presupun că tocmai din acest motiv mi se potrivește atât de bine ceea ce fac. Regret însă deseori absențele de acasă. Am fost plecat prea frecvent și am ratat multe momente importante din copilăria voastră. Dar asta este crunta realitate a vieții. Mă tem că avem un preț de plătit pentru *orice* realizare, și adesea decizia de a urma un anumit făgaș ne forțează să renunțăm la ceea ce lăsăm în urmă, inclusiv la ființe dragi inimii noastre.

I se gătui vocea și Beth înțelese că tata nu se mai referea de acum la afacerea lui.

— Aș vrea să te pot ține lângă noi pentru totdeauna, fata tatei, continuă în șoaptă părintele ei. Dar nu te-aș putea priva vreodată de privilegiul de a hotărî singură și de a-ți alege propriul drum. De fapt, adăugă el cu un surâs jucăuș, anul trecut aveai așternută înaintea o cale cât se poate de ușoară. Ai fi putut să te măriți cu Edward Montclair, cu binecuvântarea părinților lui și a noastră și să duci o viață lipsită de griji.

Tachinarea lui o făcu să roșească.

— Of, tată. Știi bine că l-am privit întotdeauna ca pe un prieten și nimic mai mult.

— La drept vorbind, spuse el, redevenind iarăși serios, mă îndoiesc că Edward are să mai rămână mult în vest. Dar tu ai

făcut o altă alegere. Se vede treaba că m-ai moștenit un pic și pe mine.

O luă de braț și porniră mai departe.

— Într-atât, încât mama ta are să mă învinuiască negreșit pentru înclinațiile tale nomade de a migra atât de departe de casă. Nu am nicio îndoială că ai înfruntat deja greutăți și ai suferit lipsuri cu care nu erai obișnuită, dar se pare că lucrul acesta ți-a priit – ba chiar te-a făcut mai puternică. Sunt foarte mândru de tine, Beth.

Beth își lăsă capul pe pieptul lui și îi cuprinse mijlocul cu brațele.

— Îți mulțumesc, tată dragă. Nici nu știi cât de mult înseamnă pentru mine faptul că tu mă înțelegeți.

Îl auzi râzând iar molcom, adânc.

— Ei, dar uneori făgașul pe care alegem să îl urmăm pe cont propriu ne aduce mai aproape de *noi* prieteni și de persoane cu totul speciale.

Beth icni înfundat și își îngropă fața în sacoul lui. *Julie! A luat-o iar gura pe dinainte...*

Porniră mai departe și tatăl ei continuă:

— Acum două seri, în ajunul sosirii tale, am primit un telefon cu totul neașteptat – de la un bărbat de care nu am mai auzit niciodată. Îți vine să crezi?, râse iar, cu înțeles. Consider că va trebui neapărat să-l întâlnesc. Pentru că este un tânăr pe care mi-aș dori foarte mult să îl cunosc mai bine. În orice caz, a cerut să stea de vorbă cu *tine*, draga mea.

Cu răsuflarea tăiată, Beth nu putu decât să îngaime:

— Și... ce i-ai spus?

— I-am spus că nu te întorseseși încă în Toronto, dar că poate reveni cu un telefon în seara aceasta ca să vadă dacă ești interesată să vorbești cu dumnealui.

— Tată!

— Am fost *extrem* de cordial, Beth. M-am prezentat și l-am întrebat cum de te cunoaște. Am purtat o mică discuție, ca de la bărbat la bărbat. A fost foarte... edificator.

Deși o spusese pe un ton vesel, își întoarse capul spre ea și îi scrută grav chipul.

Cu inima bătând mai-mai să-i sară din piept, Beth încercă să nu se gândească la niciun detaliu al convorbirii lor.

— Ai să-i spui mamei de el? Mă tem că va face caz de asta. Ai să-i...?

— Nu, scumpa mea. Nu am să-i spun mamei tale. Dar, înainte să te sune el deseară, cred că ar fi înțelept să îi spui chiar tu.

Beth aprobă din cap, înghițind cu noduri.